

3. történet

Írták: **Kuripla Lili, Homonnai Léna, Héri Ella Mária, Erdélyi Lora Fanni**

Inferno

Az Olvass többet! tábor képzelt riportjáról szeretnék tudósítani, hogy ezáltal a kedves hallgatóság és én is az emlékek örvévé válhassunk. Egy történetet szeretnék megosztani veletek, melyet egy kis dobozban, a kapu alatti réztáblán találtam.

A dobozban lévő magnóban volt egy lemez, melyre az a cím volt vésve, hogy Inferno. A szöveg így kezdődött:

- Sziasztok, én Vera vagyok! A Kőrösi Csoma Sándor iskolába járok, és én is részt vettem a kétévi vakációs programban. Az élet játéka, hogy pont a Muskétás Tanár Úr volt a kísérőnk, az Ady Endre suliból, meg egy kedves hölgy, Jane Eyre - akit csak láthatatlan professzornak becéztünk.

Sok új ismerősre és barátra leltem a táborban. Még át is neveztük egymást: volt egy fiú, ő lett János vitéz. Az erdélyi úrilányok közül a legidősebbet Für Elise-nek hívjuk. Na meg ott van az Arany Jánosért rajongó lány, ő vállalkozott a Toldi szerelme névre. De van még köztünk Gallei, Momo, Konzerv Konrád, Micimackó, Stanley, a szerencse fia, aki mindenhová magával vitte a már sokat forgatott, rongyos, kissé elnyűtt könyvet: az Anne Frank naplóját. Valamint ott volt még Ábel Amerikából és Charlie, aki a Charlie és a csokigyár című filmről kapta a nevét. Na de nem is untatnálak titeket ezzel tovább, haladjunk!

Az első nap a hosszú út után berendezkedtünk, majd később bevásároltunk, az estét kártyázással zártuk. Szerdán pedig a csoporttal elmentünk vonatozni. Előtte kaptunk egy kis szabadidőt, ezalatt pihentünk, fagyiztunk és egy pár gézengúz még el is indult az Alpok alján kalandozni, felfedezni egy kicsit a környéket, köztük én is. Gyönyörű volt a táj, egy igazi elveszett paradicsomra bukkantunk, a hegyek ráncai és gyűrődései olyanok voltak, mintha az Isten homlokán lépkedtünk volna. Éppen a két nagyenyedi fűzfánál jártunk, amikor hirtelen éreztem egy hatalmas lökést: megcsapott a szél árnyéka.

Egy óvatlan pillanatban megcsúsztam az avaron... Aztán csak arra emlékszem, hogy sötétség vesz körül. Majd valaki rángatja a vállamat:

- Gyorsan-gyorsan! Mindjárt ideér a nagyapa és a gengszter nagy! - kiabálta egy kis hobbit kinézetű fiúcska, aki inkább a rajzfilmbeli kis hercegre hasonlított. Gyanúsan kedves volt velem, nem tűnt valami megbízhatónak. Majd dallamos kiabálást hallottam, de nem tudtam a hangot emberhez társítani.
- Itt lent! Induljunk, te kis makrancos hölgy! - szólalt meg ismét. Nem kellett kétszer mondani, hogy futás miután megláttam, hogy egy éneklő kutyával állok szemben.

A hajsza után megláttam pár korombeli ifjoncot egy tábortűz körül, gondoltam, odamegyek megpihenni. Kedvesek voltak, befogadtak. Az egyiket úgy hívták, hogy a nagy és hatalmas Gatsby, az országépítő. Egy lányt Ronjának hívták, ő volt a rabló lánya. Volt még velük egy alkimista, meg valami bolond vagy boldog herceg, nem tudtam eldönteni. Meg ott volt még Gergő is, egy kisebb fiú, aki pedig álomfogó volt - bármit is jelentsen ez. Estefelé, izgalmas történeteket mesélgettünk egymásnak: mondtunk novellákat, családmeséket és rémtörténetet a láthatatlan emberről és az aranyársarkányról. Ezután jött egy váratlan vendég, a sátán kutyája, akivel az imént találkoztam.

- No, nekem nincs sok időm, Vera! Ne állj itt úgy, mint valami néma levante, mondd el inkább, hogyan is kerültél át a mi világunkba?
- Mégis milyen "ti világotokba"? Ez még mindig ugyanaz az erdő, csupán szárazabb.
- Hát bizony Isten, ahogy teltek a színek és az évek, a szép, világos Selymerdőből csupán egy lepusztult őszi táj lett, még nyáron is. Bezzeg az én időmben, no azt ha láttad volna!

Réges régen... kezdte a kutyus mesélni a teremtéstörténeteket, de olyan hosszasan, hogy azt éreztem, hogy Ádám és Éva naplójából idéz. Mikor aztán végzett vele, kitért a lényegre is:

- Szóval, a Pendragon legendája szerint, Te vagy a pikk dáma! Te vagy meseország 35 kiló reménye! Tehát, Te fogod véghez vinni a lehetetlen küldetést! - ugatott nekem a kutya.
- Ahaaa... ez nem hangzik túl biztatóan... El tudnád mondani pontosan, miről is lenne szó? - kérdeztem.
- Persze, persze, csak röviden, mert mindjárt itt a macskák szerdája, na akkor lesz itt nekem hadd el hadd! Tehát, lesz egy kis rövid hajókázás... azután...szóval...akkor, khmmm...át kell kelni az óperenciás tengeren.
- Hogy?! Ilyenekre én nem vagyok képes, mindig is én voltam az osztály vesztese!
- Ne aggódj, az úti levelekkel, meg a Galaxis útikalauz stopposoknak című térképekkel egy óra alatt sikerül eljutnod a kincses szigetre. Ott be kell menned Rintarónak a könyves útvesztőjébe, ez egyfajta játék a kastélyban. De nagyon vigyázz magadra, mert az Állati elmék című rovat múlt héten hozta, hogy gyermekrablás történt a Palánk utcában. Majdnem elfelejtettem: az aranykoporsót becsvágyból vagy hiúságból ki ne nyisd, mert rögvest eljön érte a halál! Csupán menj el mellette, mint aki jól végezte dolgát, át a Szent Lajos király-hídon, egyenesen a Titkos kertbe. Aztán ott megmentesz valakit egy hógömbből, mert csak ő tud szembeszállni a gengszter nagyfi zsarnok uralmával...tehát muszáj megmentened!
- Hát, ez egy hosszú sztori volt kutyus...nem tudom képes leszek-e rá.
- Csak tégy úgy, ahogy mondtam és közben lehetőleg ne ess el a saját cipőfűződben! Ennyi...a többi majd megoldod. - mondta, és leheveredett a tábornok mellé, mintha ő ennyivel letudta volna a világmegváltást.

Én meg csak pislogtam.

Aztán, mintha valami láthatatlan kéz húzott volna, végül belevágtam ebbe az érdekes kalandba, felpattantam, és ahelyett, hogy megkérdőjeleztem volna az élet értelmét vagy legalább azt, hogy miért beszél egy kutya, úgy döntöttem: csinálom. Pont.

Nos, a "tenger" valójában egy Balaton-szerű tócsa volt, mégsem lehetett átúszni csak úgy. Viszont szerencsére volt egy öreg halász a tengeren és kedvesen átvitt engem a kincses szigetre, ő pedig folytatta tovább útját - habár megjegyezte, hogy a nyár a szigeten mostanában nagyon forró. Akár, a 451 Fahrenheit-ot is elérheti a hőmérséklet, ami azért nem semmi. Nem is csoda, hogy a kutyus szerint ennyire őszi szélre száradtak a fák. Amint partot értem, kiléptem a csónakból. A cipőm pedig hangos cuppanással merült el a sárban. Ennek ellenére, olyan határozottan gázoltam a sárban, mint egy fehér tigris vagy inkább egy gólyakalifa, akinek sietős a találkozója. Minden egyes lépésemmel a cipőm egy kicsit koszosabb lett, de a kaland már elindult. Visszafordulni? Ugyan már!

Ezután elértem Rintaró könyves útvesztőjéhez. Nem tartott sokáig, mire egy elhagyatott sarokban megtaláltam az „útvesztő” bejáratát. Bent könyvek repkedtek, a polcok mozogtak és minden sarkon, más-más nyelveken próbáltak meggyőzni azzal a szöveggel, hogy "olvasson szakkönyveket a 80-as évekből". Viszont én haladtam tovább a térképek segítségével az útvesztőben.

A végén ott várt az aranykoporsó, amit két koldusdiák őrzött, olyan halálra vált arccal, hogy kirázott a hideg. Viszont azon kívül, hogy végigmértek, nem szóltak semmit, csupán tovább engedtek. Betartottam a kutya tanácsát: nem értem az aranykoporsóhoz, sőt a közelébe sem mertem menni.

Pár perc séta után megláttam egy kis farönköt, amire valami Szent Lajos király-"hídja" volt rávésve. Lassan átlépkedtem rajta, majd egy kisebb dombról pásztáztam szemeimmel a tájat.

- Ott! - kiáltottam.

El sem hittem, hogy tényleg megtaláltam a Titkos kertet. A közepén egy hatalmas hógömb csillogott a napfényben. Rajta, mint egy sírtáblán, ez állt: 'Vidd hírét az igazaknak!' A tömlőc-
ben egy nő -karácsonyi éneket dalolva- toporgott a hópihék között, mintha az élet legtermésze-
tesebb dolga lenne, hogy valaki egy hógömbben lakik.

- Ömmm...szia! - szóltam oda.
- Óóó...szia, ne haragudj nem vettelek észre, ritka itt az ember, mint a fehér holló. Egyéb-
ként, én Vándorsólyom kisasszony vagyok, gondolom, te vagy Vera.
- Igen, de honnan tudod a nevem?
- Az mindegy, csak add azt a kulcsot, ott!
- Óóó, igen, persze... nem azért jöttem hogy trécseljek Veled, hanem, hogy kiszabadítsa-
lak.

Adtam is a kulcsot, a zár nagyot nyikkant, majd kattant...és a hógömb ajtaja kinyílt...és ekkor:
Bummm! A kert ajtaja becsapódott. A hátamon a hideg futkosott és éreztem egy erős, csípő
érzést a bőrömon. Ott állt előttem a gengszter nagyí. Fekete kiskosztümben, nagy vaskeretes
szemüveggel, krumplihéjpitével a kezében. Meg kell hagyni, kissé rémisztő volt! Szerencsére
a kisasszony elővarázsolta a zsebéből Szendrey Júlia naplóját, mire nagymama rögvest vissza-
húzódott, mi pedig nyugodtan kimehettünk a kertből. Később, kiderült, hogy a nagymama részt
vett egy tóparti gyilkosságban - szegény Sudár Anna is így került ki a mesevilágból. Viszont
mi a Láthatatlan ember című rovatban - természetesen név nélkül- lehoztuk a sztorit 'Egy polgár
vallomásaí' címmel. Ebben meghirdettük a gyilkosságot, így a nagyí rémuralma megszűnt
végre.

Mikor elmentem volna ünnepelni a többiekkel, hirtelen egy kezet éreztem a vállamon, és bár
nem állt mögöttem senki, mégis éreztem a rázást.

Kinyitottam a szemem és szembe találokotam Jane Eyre tanárnő pánikba esett arcával.

- Vera! Vera!
- Mi...mi történt..?
- Megcsúsztl, beleestél egy hatalmas vadcsalánba és elájultál.

Hirtelen közbevágot barátnóm:

- Mégis mi a szecsuáni jó lélek történt veled Vera?!

A tanárnő lecsendesítette, majd finoman megkérdezte:

- Hogy érzed magad?
- Óhh, minden rendben, néha lemegy a vérnyomásom, ennyi az egész, de tényleg volt
már ilyen...
- Na rendben, de vonatozni nem jöhetsz, a saját biztonságod érdekében - mondta a ta-
nárnő.
- Rendben - mondtam beletörődve, miközben az osztályom repülve, messze szállt tőlem
a kisvasúton.

Én meg még mindig az álmomon kattogtam. Estefelé még Muskétás Tanár Úr csinált egy kvízt
nekünk, amiben szó volt a Szent László legendákról, hogy milyen volt az advent a Hargitán,
meg még efféle epepékről szólt az előadása és a kérdőíve. Ahogy eljött az este, úgy döntöttem
iszok egy Cuba Librének ennek az érdekes tábori napnak az emlékére.

Katt...katt...itt a lemez vége, köszönöm a figyelmet!